

ATENȚIUNE !
se filmează !

Lucaci

urzica

ÎNSEMNĂRILE UNUI INDISCRET

de VICTOR EFTIMIU

● Unii creatori au un surplus de vitalitate, de imaginație, de fantezie constructivă și abia de reușesc să-și realizeze într-o viață o parte din propria viziune interioară. Mă socotesc printre aceștia.

● Nu numai cât ai inventat tu însuși, dar și cât ai aruncat din zgura influențelor, este una din formele originalității în artă.

● Menirea criticului este să prindă nuanțele, să descopere câtă influență străină și câtă originalitate se întâlnesc într-un creator și în ce măsură una depășește pe cealaltă.

● A decreta că scriitorul sau pictorul cutare e un simplu epigon e treabă ușoară și plasează pe împărțitorul de epitete în atitudini favorabile. Dar procedeul nu e corect. Cel ce-l folosește n-a făcut operă constructivă. Desigur, e mai ușor să surprinzi materia străină care colcăie într-un artist, decît contribuția viziunii proprii a acestui creator.

● O altă delicată problemă. Pînă la ce punct scriitorul imitat nu imită el însuși pe alții? Cine este, oare, rupt din coasta lui Joe?

● Cu cît un mare artist creator, unul din cei ce domină veacurile, pare mai original, cu atît e mai plin de contribuții străine. El nu reprezintă un început, ci o rezultată. Nu este un inițiator, ci un inițiat.

● Homer însuși, cel dintîi poet cunoscut, e ultimul aed: acumulează secole de poezie, de epică și de știință, încheind o civilizație, o artă, o estetică și începînd altele noi.

● După cum nici o limbă nu e pură înainte de a fi murit, tot așa, nici un model nu este original, dacă nu și-a turnat imensitatea într-un material de multe ori încercat și pe care l-a plămădit din nou, cu mîini viguroase.

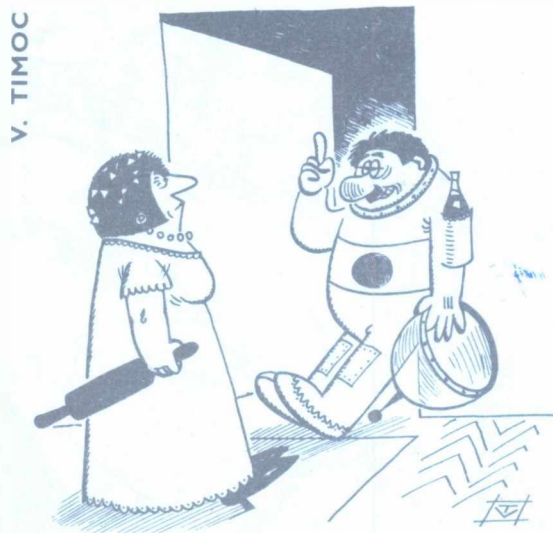
● Leonardo da Vinci își datorește uriașa personalitate, marilor învățături pe care le-a adunat și experimentat și de care era cu totul străin trogloditul ce-a desenat cu silexul un cerb, sau un ciine de vînătoare pe granitul cavernei ancestrale.

● Mi-a spus Pirandello însuși, într-o convorbire, că el nu știe, nu înțelege ceea ce se cheamă «pirandellism?» Dar pas de luptă cu cercetătorii de «izvoare»!

A. OCTAVIAN

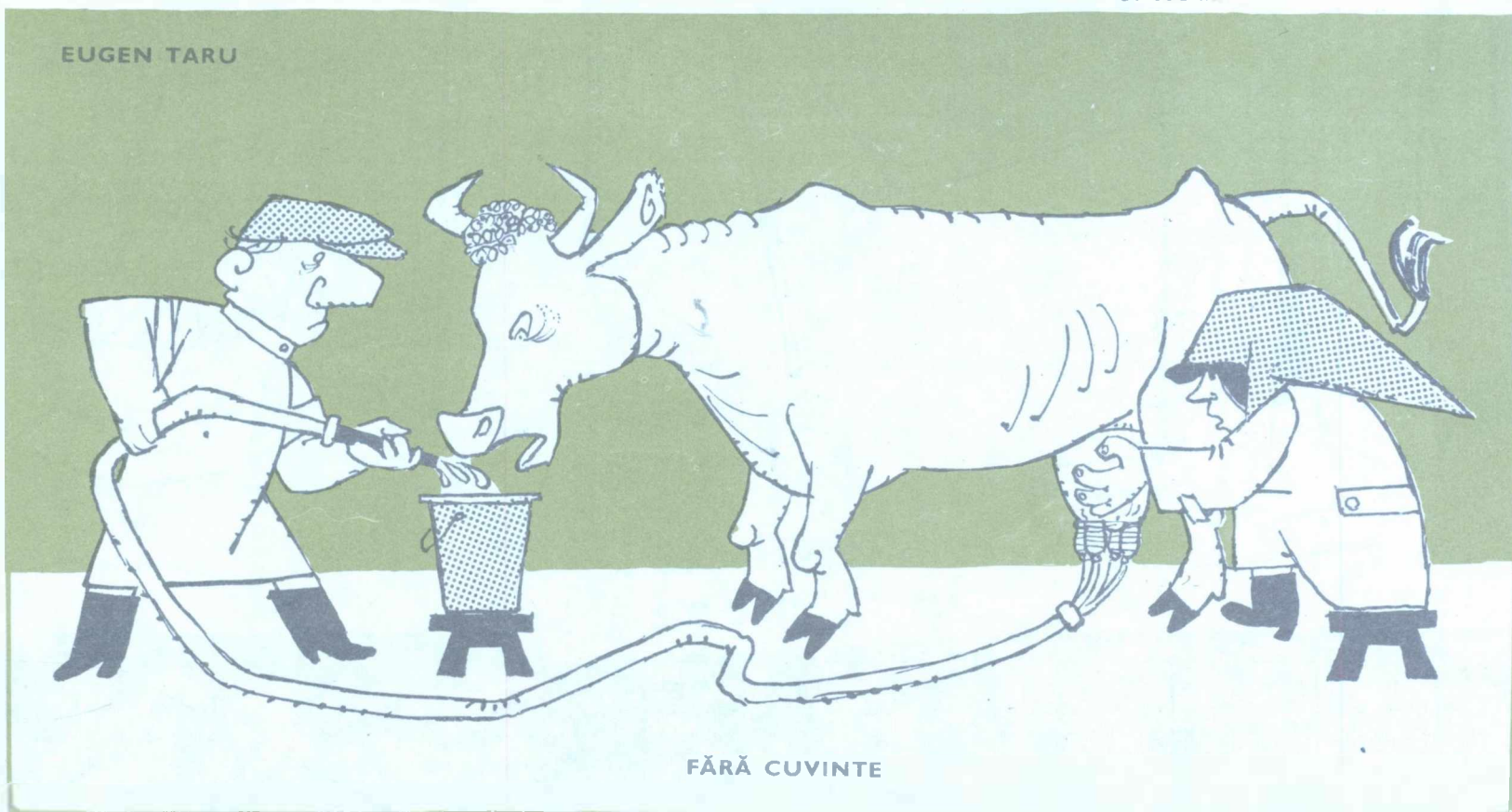
REVENIT DIN FUNDUL MĂRII

SCAFANDRUL:

— De ce te superi? Doar știi că acolo nu există apă!...hic!... de băut!...

EUGEN TARU

FĂRĂ CUVINTE

Cuplajul..

18 și 45 de minute. Soneria. La ușă, poștașul. Îmi întinde o telegramă. O desfac și citesc: «Stop. Sosesc accelerat seara ora 8. Pup cumnata. Stop».

Ne sărută deci cumnata telegrafic, iar diseară la ora 8 o să ne sărutăm acasă. Soția se află în Balta Albă, la părinți. Să-i telefoniez urgent.

18 și 50 de minute. Ridic receptorul:

— Alo!...

— Vorbim, tovarășe! Auzi tu Mimi, fusta e minunată! Pliurile...

Vorbește cuplajul. Începe să mi se bată ochiul sting. Semn rău. Cuplajul vorbește despre pliuri și o fustă are cam 200 de pliuri. Mi-am făcut rapid socoteala. Dacă a ajuns la cel de-al o sutălea pliu — două secunde un pliu — în trei, patru minute fusta e gata și o să pot telefona.

18 și 55 de minute.

— Alo!...

— Vorbim, tovarășe! Auzi, tu Mimi, și nasturii, extraordinarii!...

Cu fusta a terminat. Acum a ur-

intârziere cât de mică. Măcar de trei-patru nasturi.

19 și 20 de minute.

— Alo!...

— Vorbim, tovarășe!

— Știu, aud, aud, dar vreau să vorbesc și eu.

— Vai, tu Mimi, il auzi cum trage cu urechea?!

— Nu trag eu, tovarășă, trage acceleratul. A trecut de Ploiești, a trecut de nasturi, acum e la Crivina!

— Apropo. Mimi, ce mai face Didina? E tot cu Sandu?

Și a început o discuție pe bază de Sandu. Cu Sandu asta nici măcar nu știu cât va fi necesar să aștept, fiindcă habar n-am la ciți nasturi e. Și mai este și Didina. Dacă e tot cu Sandu, merge repede. Dar dacă nu mai e cu Sandu? O să vrea cuplajul să afle cu cine e. Și dacă Didina e vreo nestatornică? M-am ars! Ține convorbirea un ceas. Fiindcă azi e cu Sandu, mâine cu Nae, poimâine cu Gică. Și în vremea asta, cumnată-mea trece prin stații și se apropie de Chitila. Adevărul e că și trenurile astea opresc prea puțin în gări. Poiana Tapului un minut, Sinaia două minute, Cîmpina trei minute. De aceea sosește trenul prea devreme în București. La opt. Dacă sosea la nouă, cite nu aflu despre Didina! Să fi stat acceleratul juma' de oră la Gura Beliei și un ceas la Ploiești-Vest, avea Didina vreme și de Sandu, și de Nae, și de Gică! Pe când așa, dă buzna cumnata peste ei și peste cuplaj.

19 și 30 de minute.

— Alo!...

— Auzi, tu Mimi, iar pisălogul. Eu îl reclam la Telefoane că ascultă ce vorbesc. Uite-așa mă sicie de dimineață pînă seara.

— Tovarășă dragă, lasă-mă numai un minut!

— Noi te lăsăm, dar dumneata nu ne lași!

— Nu vă supărați, sosește cumnată mea din provincie...

— Și ce? Sosește prin telefon? Auzi tu, și când a ajuns la Sandu...

— A ajuns la Buftea, tovarășă.

— La Sandu.

— La Buftea! mă încăpăținez eu.

— La Sandu. Cu Buftea a terminat încă de anul trecut, fiindcă a întârziat...

— Dar asta nu întârzie, vine la vreme, tovarășă. Fix la opt sosește. Pe linia a treia.

— Fugi de-aici, Buftea e demult pe linie moartă... Auzi, tu Mimi. Vai, dragă, ce cuplaj nesuferit. Se bagă în chestiuni familiare. De unde știe el de Buftea? Că Buftea nu s-a întâlnit decât de trei ori cu Didina...

20 și 15 minute. Ridic din nou receptorul: să întreb la gară dacă nu are trenul întârziere. În sfârșit, izbutesc să formez un număr:

— Alo!...

— Da, ce doriți?

— Slavă domnului, zic, gara?

— Nu, tovarășe, cuplajul!!

— Gestiune îți trebuia? Nu-ți dai seama ce carieră ai fi făcut în box?!

MIRCEA PAVELESCU

Parafraza

MOTTO: Și când vei fi bătrână, în cămăruța ta,
Visînd la gura sobei tixită de surcele
Vei spune îmbătată de stihurile mele
Ronsard mi-a făcut versuri și m-a iubit cîndva.

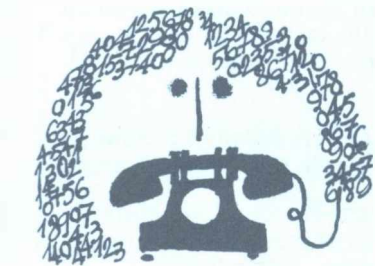
(PIERRE RONSARD)

A fost o-nvolburare de ape în furtună
Sau un torent de flăcări dintr-un vulcan nestins
Lubirea tinerească de care-am fost cuprins
Cînd am privit adîncul din ochii tăi — genună —.

Dar timpul, depărtarea și anii te-au învins.
Acum, la bătrînețe, doar un crimpei de lună
Îți amintește vraja trecută, ca o strună
Străvechea melodie ce-n suflet ți s-a stins.

Într-un amurg de seară deosebit de clar
Îți vei aduce-aminte de strofa lui Ronsard
Cînd, poate-nfiorată de tainice regrete.

Vei murmura pe gînduri, visînd de bună seamă:
— Și mie-un bard, pe vremuri, mi-a dedicat sonete,
Dar nu mai știu de dînsul nimic, nici cum îl cheamă.

cat mai sus. La bluză. Ciți nasturi poate să aibă o bluză? Închid ochii și trec în revistă bluzele soției. Cea mov, trei nasturi; cea galbenă, doi nasturi; cea albă fără nasturi. Merge, zîmbesc eu optimist. Într-un minut, termină nasturii și o să telefonez. Dar mi se face negru înaintea ochilor. Mi-aduc aminte că soția are o rochie cu nasturi de sus pînă jos. Vreo 50! Aoleu! Și-n față și-n spate! O sută!

Ora 19. Ridic receptorul:

— Alo!...

— Vorbim, tovarășe! Auzi, tu Mimi, iar fermoarul...

Ei bravo! Cu fermoarul merge repede. Vîjji în sus, vîjji în jos! În cinci secunde se închide și se deschide. Văleu! Numai să nu se defecteze pe drum și între timp sosește cumnata...

19 și 10 minute.

— Alo!...

— Vorbim, tovarășe. Auzi, tu Mimi...

Nu știu ce aude Mimi, dar eu nu mai aud nimic. Cumnata a trecut de Ploiești.

Cînd am ridicat prima dată receptorul, dînsa era la Cîmpina, iar eu la pliuri. Acum ea a trecut de Ploiești, iar eu am rămas la fermoar. Încep să mă rog să aibă trenul o

de RODICA TOTT

La biroul meu pitic
a venit un greer mic
slab, puțin cam bătrior
cu alură de actor.
(Parcă-l știu, parcă nu-l știu
tip comun și cenușiu).
Zice — Văd că m-ai uitat
și doar eu te-am legănat
cînd erai printre copii:
«Cri, cri, cri,
toamnă, gri...»
Or te faci că nu mă ști?
Și și-a scos trist macferlanul.

— Ah, ești al lui Topirceanu
care te-a plasat în gen
cu-mprumut din La Fontaine.
Este?

— Adevăr sînt toate-aceste
(mi-a răspuns el ofilit)
dar de-alunci s-a isprăvit
că din gloria-mi puțină
am ajuns la naftalină
și-n al literelor stol
nu-mi mai dă nimeni un rol
parc-aș fi de mult, murit...
«Tare-s mic, și necăjit!»
Drama lui m-a nduioșat:
— Ce rol vrei? I-am întrebat.
Iată, poți s-alegi model o
piesă clasică...
— Othello !!!

Și-a jucat greerul meu
Nici prea bine, nici prea rău —
dar, cînd s-a trezit în fastul
marelui palat — contrastul,
l-a prostiț schimbindu-i fața
și-n loc să-și sugrume soața
crunt, gelos, neprevăzut,
i-a cerut un... împrumut!

La o serie de unități industriale din județul Constanța se găsesc importante utilaje provenite din import, care stau nefolosite. (Întreprinderea Mineră «Dobrogea», F.C.H. Palas, Combinatul Industrial pentru Morărit și Panificație).

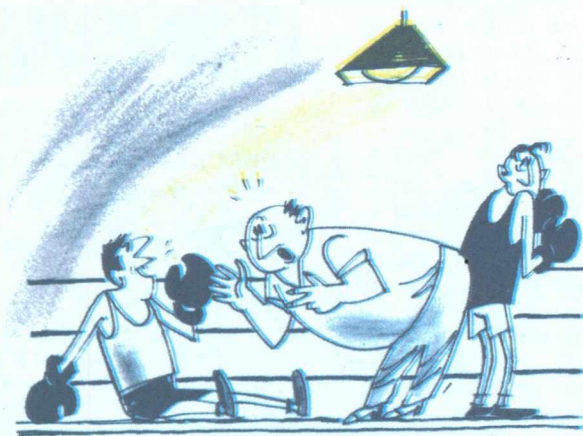

H. LERU

FĂRĂ CUVINTE

GRAD

Boxerul: — Vă rog, dacă se poate,
faceți numărătoarea inversă!...

TUDOR MUȘATESCU

OAMENI, PLANTE ȘI LUCRURI

DIN JURNALUL UNEI VIORI

● Cea mai sensibilă coardă din lume, e «coarda simfioare».

● Arcușul fără vioară, e becher. Și vioara fără arcuș, văduvă.

● Or fi viorile făcute din lemn. Dar, din «de lemn Tănase», niciodată.

● Niciodată virtuozul n-a lansat vioara. Dar, totdeauna, viorile au lansat pe virtuozii.

● Cînd ești vioară, nu te visa violoncel. Și, cînd ești violoncel, nu rivni să fii contrabas.

● Ah, ce baftă au avut unele dintre noi, că a trăit Paganini, cu ele.

● Vioara vorbește și cu căluș la gură.

● Nu întrebați coardele de vioară din ce sînt făcute. Mulțumiți-vă cu ce spun ele neîntrebate.

● Fără sfînta mină a omului, toate viorile s-ar fi născut mute.

● Vioara lăutarului, cîntă ca pasărea pădurii, fără să cunoască notele.

● Cînd o iei pe «coarda razi-chiei», toate viorile sînt «Stradivarius» la ureche.

● Ca să trăiască ele, în pieptul viorilor trebuie să bată inima altora.

● O vioară spartă, e ca o inimă făcută țandări.

● Sînt unii care — la concertele «Filarmonicii» — ar vrea să asculte lăutari, după cum sînt alții care — cînd le cîntă lăutarii — ar vrea să asculte concertele «Filarmonicii».

● Vocea lăutarului cîntă pe deasupra viorii. Dar nu trebuie să fie mai presus decît ea.

● Mă rog! Hai să admit că, Dumnezeu, a făcut omul. Dar afirm că, omul, a fost Dumnezeu care a făcut vioara.

● Fără saciz, nu știu dacă și Paganini nu se făcea de baftă.

● Lăutarul cînd «arde o notă de sus», trebuie, neapărat, să se ridice pe virful picioarelor, ca să ajungă pînă la ea.

CONSTATARE

SEACĂ LA FAȚA LOCULUI

Așdar, prin grija respectivului institut de proiectări și a întreprinderii județene de construcții a luat, în sfârșit, ființă frumosul cămin cultural din comuna S. Locuitorii au urmărit cu foarte concentrată atenție înălțarea edificiului, care, timp de opt ani, a polarizat în jurul său multe energii, dosare, cărămizi și ore de muncă voluntară. Un cotidian provincial răutăcios aminti, cu acest prilej, că ridicarea uriașului observator astronomic de la Samarkand, datorat prințului timurid Muhamed Taragai Ulugbek, în secolul cincisprezece, durase numai trei ani. Dar nimeni nu luă în seamă aluzia, întrucât nu era chestie de procuratură și la sesizările, la care nu se sesizează procuratura, nu se răspunde, considerându-se că sînt de rea credință.

În preziua inaugurării, beneficiarii, conduși de un posac și încă păținat primar, au făcut un șir de observații (după părerea constructorilor, inacceptabile), refuzînd să ia în primire edificiul. Constructorii, extrem de enervați, au părăsit localitatea, refuzînd la rîndul lor să-l mai predea, mai ales că nu mai aveau cui.

S-a alcătuit o comisie superioară de nivel județean.

Ce a constatat ea?

Clădirea a urmat în linii generale proiectul; atîta doar că proiectul n-a urmat în linii generale nimic. Deoarece, printr-un efect straniu, instalația de aer condiționat, condiționa aerul dinafara clădirii, reținînd înăuntru, cu forța, aerul necondiționat. Scena avea o deschidere de optsprezece metri și o adîncime de unu și jumătate; nu exista decît o singură posibilitate de a aduce decorurile și actorii: prin sală. Ce-i drept, se construise și o cabină (unică) cu un cubaj acceptabil, adică putînd să adăpostească un cîine șezînd; dar n-avea ferestre și fusese situată sub scenă, de unde se ieșea direct în curte, cu acces spre un maidan și de acolo spre pîriul din preajmă. Sala principală, fusese prevăzută cu instalație de încălzire, dar cazanul nu era instalat, urmînd să i se facă ulterior un șopron. La etaj erau opt încăperi mici, pentru birouri și o sală de sport al cărei tavan scund, obliga oamenii de statură normală să umble pe vine. În sfârșit, într-o anexă, se aflau două odăi largi pentru bibliotecă și jocuri, atîta doar că n-aveau nici un fel de instalație de lumină. Se creaseră, în schimb, un număr de nișe, putînd să primească la nevoie petromaxuri sau chiar opaite.

La dispoziția autorității comunale mai fuseseră lăsate, în stadiul de vraf, o sută de scaune de bucătărie fără spătar (reprezentînd «fotoliile» pentru sala prevăzută a avea aproximativ trei sute de locuri) și un obiect de lemn masiv, de o formă curioasă, asemănător unuia din a-

cele altare portative cu care umblau prin lume primii creștini nomazi. Cercetat asupra destinației acestui dulap fără uși, constructorul declarase laconic că e «pentru conferințe», dar fu imposibil să se obțină precizări asupra poziției pe care urma s-o adopte conferențiarul în raport cu mobila.

Se mai observă la un moment dat,

că stabilimentul n-are pod, dar acest detaliu fu socotit lipsit de importanță, cu atît mai mult cu cît se crease, în schimb, o pivniță de mare capacitate, unde se prevăzuse în mod absolut aiuritor «cabinetul medical», «laboratorul agronomic», «cerul mîinilor indeminatice» și «sediul asociației sportive locale»; subsolul era un fel de hambar fără ziduri despărțitoare, în ideea proiectanților, fiind inclusă posibilitatea unor paravane mobile, adică: dacă «mîinile indeminatice» se lăteau, cerînd spații, se îngusta, direct proporțional «asociația sportivă» — conform unei metode tradiționale japoneze pe care, inventivii constructori, o văzuseră expusă într-o secvență de film mut.

Comisia județeană conchise deci că, într-adevăr, sînt unele mici defecțiuni, dar și că beneficiarul e extrem de pretențios. Se incheie un proces-verbal, însă primarul refuză să-l semneze, drept care jumătate din membrii comisiei pleacă furioși la centru, iar cealaltă jumătate se îmbătă cumplit la o minăstire de maici, din apropierea satului, unde rămăsese peste noapte, ca să admire și să cumpere cu preț redus covoare naturale.

Chestiunea căminului cultural a ajuns la «Reflectorul» televiziunii. Se ordonă o anchetă. Proiectanții și constructorii fură discutați în șe-

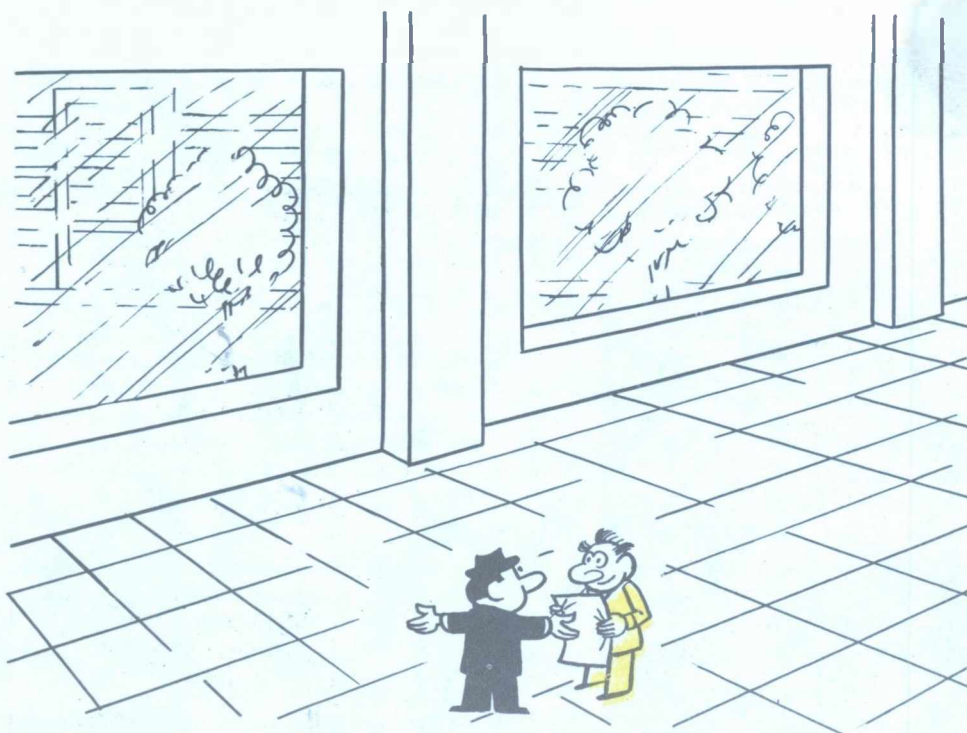
dintă și li se dădură mai multe avertismente scrise și verbale. Cei cu beția primară și o muștrare, urmînd a plăti covoarele luate, la prețul pieții, însă în rate convenabile, eşalonate pe doi pînă la cinci ani. Se trimise televiziunii un răspuns frumos de opt pagini la mașină, bătute la un rînd, în care era pomenit de cincizeci de ori cuvîntul «recunoștință».

Cu ocazia unei ploii torențiale, acoperișul căminului se prăbuși, făcînd zob cam cincizeci de scaune. Din fericire, n-au fost victime omenești. Consiliul popular comunal a votat în unanimitate hotărîrea ca locuitorii să refacă fundamental edificiul prin muncă voluntară și contribuție proprie.

Correspondența dintre, între și cu televiziunea, episcopia care patronează minăstirea, tribunalul local, presa centrală, direcțiile generale ale unor ministere, consiliul popular județean, uniunea cooperativelor de producție, întreprinderea de legume și fructe continuă. Manifestările culturale din comună au loc, între timp, în aer liber, în clădirea școlii generale de opt ani, sau în odaia de mușafiri, foarte încăpătoare, a locuitorului Amarandei I. Constantin, solist la trompetă în fanfara satului, dar pasionat și iscusit culegător de plante medicinale.

SPAȚIU COMERCIAL

FRED GHENĂDESCU

— Imens local! Și ce magazin deschideți aici?
— Stai, că ăsta-i abia holul!

O ZI DE NEUITAT

SADI RUDEANU

Stăteam la biroul meu și mă frământam așa cum se frământă de obicei un umorist în căutarea unei idei noi, care să-i determine pe cunoscuți să-i spună atunci când îl întilnesc pe stradă, la o bere sau într-un hol de cinematograf: «Bravo, dragă, mi-a plăcut ultima ta bucată, aia cu tineretul». Care «bucată» e mai totdeauna a altuia, dar asta este soarta umoriștilor că numai «bucățile» slabe sînt remarcate cu autor cu tot, cele bune au un autor al cărui nume mai totdeauna scapă.

În sfîrșit, stăteam la birou, fumasem două pachete de țigări, băusem trei cafele, dar pesemne avusese dreptate cineva care spunea că ideile nu se găsesc nici în zaț, nici în nicotină, ci în cu totul alte materii ceva mai cenușii.

Și tocmai eram gata să-mi închei ziua de muncă cu un oftat și cu un gând nostalgic spre îndepărtata și dulceă pensie, cînd, deodată, ușa se deschise și în pragul ei apărură ideea mult așteptată. Ideea se prezenta sub forma unei doamne corpulente, care să tot fi pornit, după toate semnalmentele, înspre 55—58 de ani, dar care, după fardul gros ce-i acoperea obrazul, după rimelul îmbelșugat ce-i îngreuna genele false și după cerceii mari care-i jucau zglobii la urechi, ținea să pară că a pornit-o înspre 40—39, în jos. «Ideea» zîmbi larg, prezentîndu-mi o dantură confectionată din cel mai alb produs existent, cred, pe această planetă, apoi intrînd în birou și așezîndu-se pe un scaun care protestă cu scriștături prelungi sub greutatea noii venite, rosti:

— E voie?

Ar fi trebuit să-i spun «poftiți!, dar intrase, s-o invit să ia loc, dar se așezase, așa că n-am mai avut de rostît decît:

— Cu ce vă pot fi de folos?

Ea își așază enorma poșetă vișinie pe genunchi, apoi rosti cît putu de șăgalnic:

— Dumneavoastră sînteți marele umorist cutare?

Am tușit în palmă, încercînd o clipă să dibui care-i scopul vizitei și ce preț ar urma să plătesc pentru «marele».

— Eu sînt doamnă, dar «marele» e cam exagerat spus... Fac și eu ce pot.

— Vai de mine, izbucni ea, dar nu exagerez de loc! Sînteți autorul meu preferat! Nici nu știți cu cîtă ardoare vă urmăresc...

«Bine că nu m-ai prins!» făcui eu în gînd o glumă de duzină.

— Mă rog — încercai eu să curm prea sincera efuziune a vizitatoarei mele — să trecem la subiect.

Ea își apucă poșeta cu ambele mîini, sprîjinind-o pe genunchi, și spuse privind-mă în ochi:

— Vă rog să-mi spuneți sincer: dumneavoastră încurajați elementele tinere?

Am rămas cu gura căscată și pesemne am făcut asemenea ochi încît și ea și-a dat seama că s-ar putea să fac o criză, așa că a adăugat imediat:

— A, nu, nu vă speriați, nu-i vorba de mine, mă refeream la băiatul meu!

Mi-am revenit și în clipa aceea mi-a devenit mai simpatică.

— Scrie umor? am întreat-o eu cu multă bunăvoință în glas.

— Desigur! făcu ea. V-am adus cîteva epigrame excepționale! Soțul meu și vecinii au spus că băiatul e grozav!

A deschis poșeta și a scos din ea cîteva foi împăturite. Erau bătute îngrijit la mașină. În capul fiecărei pagini era scris numele autorului cu strada, numărul, vîrsta, data și locul nașterii.

Le-am citit, apoi am împăturit colile și le-am așezat pe birou.

— Ce părere aveți? făcu ea aproape în extaz.

— Doamnă, răspunsei eu, nu sînt rele pentru un începător, dar băiatul...

— Știam eu că e un geniu! mă intrerupse ea exuberantă. Care va să zică îl angajați!

Din nou am înțepenit în scaun și am privit-o fără să fiu în stare să mai scot o vorbă.

— De ce mă priviți așa? spuse ea. O să lăsați dumneavoastră un asemenea talent să plece la țară?

— De ce să plece la țară? făcui eu nedumerit.

— Păi băiatul a absolvit agronomia și vor să-l trimită la țară! E posibil?

Dintr-odată, vorba cîntecului, s-a făcut lumină-n sat. Deci asta era! Mi-am aprins o țigară ca să cîștig timp.

— Stimată doamnă — spusei eu apoi foarte hotărît, — dacă băiatul dumneavoastră este agronom, trebuie neapărat să plece la țară! Ce să facă în București!

— Cum ce să facă, domnule? Epigrame! Dacă dumneavoastră îl angajați, nu mai pleacă!

— Dar nu putem să-l angajăm! Vă asigur! Și apoi gîndiți-vă, agricultura are nevoie de el!

— Știi că ești bine, domnule? De ce are nevoie agricultura tocmai de el! Ți-e ușor dumitale să spui: să plece la țară! De ce, adică, mă rog, n-ar avea agricultura nevoie și de dumneata?

— Au spus asta și unii critici, stimată doamnă, dar n-am pregătire pentru ogor și acum e prea tîrziu ca să mai învăț.

— Am știut eu că o să fie așa! Așa se pierd marile talente, pentru că nu sînt lăsate să pătrundă.

— Doamnă dragă, să pătrundă în domeniul pentru care s-a pregătit!

— Sigur! răspunse ea aproape țipînd. Să plece la mama dracului, el, un asemenea talent literar.

— Dar nu se știe încă dacă este chiar un asemenea talent! am îndrăznit eu.

— Și cum o să aflați asta, stimate tovarășe? După producția de boabe la hectar? După recolta de cartofi, de ceapă sau de mămăligă?

— De porumb, doamnă!

— Poftim! se repezi ea. Și spuneai că nu te pricepi! Dar cred și eu! Ce-ți pasă dumitale că se pierde un talent? Dați-mi măcar o adeverință că vă este absolut necesar aici, în București.

— Doamnă, dar nu ne este! Cum o să ne fie nouă absolut necesar un agronom? Și așa se spune despre noi că sîntem cam agronomi în umor! Dacă mai luăm și un inginer agronom în redacție...

— De ce să nu luați dacă are talent?

— Lăsați-l să plece! E tînăr! Și dacă se va dovedi că este mai folositor societății ca scriitor decît ca agronom, fiți sigură că...

— Cum să dovedească, domnule, cu tractorul? Ce, dumneata cu plugul scrii sau cu stiloul?

— A mai scris și altceva în afară de aceste epigrame?

Se foi pe scaun încurcată.

— Cînd să mai scrie? Că a avut cursuri, examene, colocvii! Dar așa e! Cum dați peste unul care are talent, îl expediați la țară să nu vă ia locul!

Se ridică. Fierbea ca un cazan de locomotivă cu abur.

— Nu-i nimic! O să încerc la o revistă literară, că am și cîteva poezii de astea din care nu înțelegi nimic! Am scris și eu vreo două, și bărbatu-meu! Dar le pun pe toate pe numele lui! Și dacă nu încurajează nici ei tineretul, mă duc la film, domnule! Sau la o echipă de fotbal, că are băiatul un șut formidabil! Că așa mi-a spus. «Lasă-mă, mamă, să încerc la fotbal, că astăzi, dacă ai șut și dribling, îți dă și apartament!»

Și ieși trîntind ușa. Fără bună ziua, fără adio, fără nimic. Eu am rămas în scaun frînt, obosit, de parcă aș fi descărcat un vagon de cartofi. Deodată ușa se deschise și își făcu apariția un bătrînel scund, cu ochelari, adus din spate.

— Se poate? făcu el timid.

— Poftiți!

Se așază pe marginea scaunului din fața biroului.

— Vă ascult!

El se trase și mai spre marginea scaunului și se aplecă spre mine.

— Știți, doamna care a fost mai înainte aici e soția mea.

— Vă rog, vă rog, i-am explicat soției dumneavoastră situația! Nu mai insistați pentru că...

— Dar, dimpotrivă, dacă ați refuzat-o sînt fericit. Chiar vă mulțumesc!

— Am refuzat-o!

— Bravo! să trăiți! Știți, eu l-am dat pe băiat la agronomie! Mi-ați făcut un mare serviciu. Și mi aies băiatului!

— Desigur!

— Mi-era teamă că o să-l angajați aici la umor! Și ce-ar fi ajuns? Să se ocupe toată viața de fleacuri? De prostii! Așa, sînt sigur că e pe un drum bun și o să facă ceva temeinic în viață! Vă mulțumesc!

Era clar, aveam o zi bună. Bătrînelul se ridică și îmi întinse mîna.

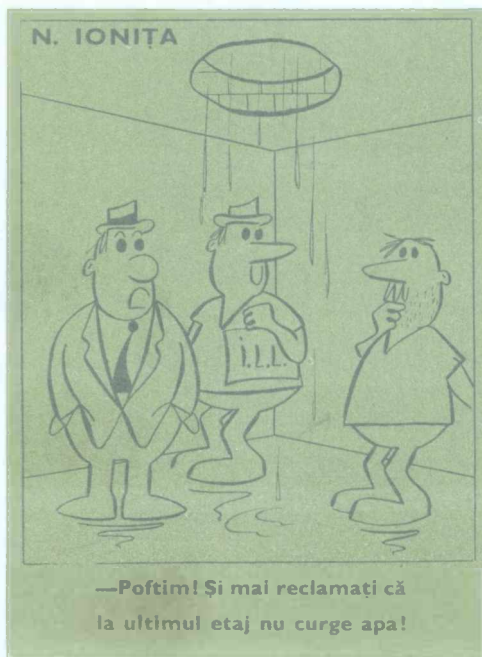
— Încă o dată vă mulțumesc. Și îmi pare bine că, deși faceți meseria asta, sînteți un om întreg! Ce vîrstă aveți?

— Patruzeci și cinci!

— Nu-i tîrziu! Vă mai puteți înscrie la o facultate și în patru, cinci ani intrați și dumneavoastră în rîndul oamenilor! Că meritați, zău! Ce să-i faci? Pesemne n-ați avut părinți care să vă îndrume! Bună-ziuă!

Și a ieșit încetîșor, cu pașii lui mărunți, salutîndu-mă încă o dată din prag. Am rămas cu privirea pierdută spre ușă. Apoi cu un oftat am pus mîna pe pix. Dar am constatat cu uimire că era rupt în două.

De un lucru nu am reușit să-mi dau seama: cînd l-am rupt? În decursul convorbirii cu doamna sau în timp ce-mi vorbea bătrînelul?

—Poftim! Și mai reclamați că la ultimul etaj nu curge apa!

Vorba lui Horațiu

de BARBU ALEXANDRU

Există, firește, o zi a femeii,
În timp ce sărmanii bărbați n-au nici una!
Pesemne că ele stau bine cu zeii
Și îndeosebi cu zeița Fortuna.
Copiii așijderea au zece zile,
În care obiect principal este darul,
Dar, după dorințele lor puerile
Ar ține decada întreg calendarul.
Și cine să aibă ceva împotriva,
Cînd vin în bîrdace licori de la crama?
Nu merită oare să fie festivă
Ocazia-n care bei must la pastramă?
Mai sînt dedicate un număr de zile
Și altor din cele obștești preferințe,
Sub forme-atractive, ba chiar și utile...
Dar — cum se constată — în alte privințe
Mai are o lipsă în plan calendarul:
Că nu-i prevăzută, pe an, cite-o filă,
O zi cînd să fie slăvit funcționarul
Ce-și face lucrarea atent, nu în silă,
Și nu te amină din lună în lună.
Acestui erou, poate chiar de la «spațiu»,
Să nu i se spună ca-n era străbună:
«Non erat his locus» (citat din Horațiu)¹⁾
Să aibă toți sfinții o inițiativă
Să-i facă un loc căci e cerere dreaptă...
Mai e însă riscul, ca ziua festivă
Să cadă exact pe la... Sfîntul Așteaptă!

¹⁾Nu era locul (cazul).

ADRIAN ANDRONIC

— Ce dacă depășește perimetrul orașului, gîndiți-vă numai ce vedere splendidă vor avea locatarii în mijlocul lanurilor unduite în bătaia vîntului!..

VASILE BĂRAN

Microscopane Satonice

CLEȘTELE

Avea un spirit întreprinzător, un cui dacă-l vedea nu-l lăsa, ci-l pune în buzunar, și, după el, lua și scîndura din care-l trăgea.

Dintr-un cui poți să-ți faci și-o casă, își spunea el, adunînd var și cărămidă și cum serviciul pe care-l conducea era de prestații, își luă meșteri de acolo.

Și își puse și pomi stropiți cu vetmorelul întreprinderii și își făcu un hamac, între cireși, dar cînd vru să se legene, simți dintr-o dată o durere necunoscută.

I se umflase burta și-l dureau capul.

La spital i se dădu zadarnic romergan, îl supărau cuiele din garduri și, operîndu-l, medicii găsiră în el un clește.

EVADAREA

(micro-scenariu pentru un film polițist.)

Într-o duminică de dimineață, cînd toată lumea era veselă, iar poliștii se jucau prin curtea închisorii cu pușcăriașii, el puse piciorul pe colțul cărămizii pe care-o pipăise de-atîtea ori cu gîndul și, dintr-o săritură, fu dîncolo de ziduri.

Motocicletele îl ajunseră abia lingă moară și se urcă pe-acoperișul ei. De-acolo n-avea însă ce să mai facă decît să se agăte de aerul de deasupra. Și, spre marea lui surprindere, aerul rămase nemîșcat.

Urca pe aer, ca pe o scară.

Cînd se uită în jos, gurile căscate păreau o singură groapă din care cineva scoase pămînt de făcut oale.

— Adio, spuse el mulțumit, n-o să mă mai vedeți.

Și zbură atît de sus, și atît de dintr-odată, încît îl cuprinse amețea. Vru să se odihnească. Dar cum?

Se hotări să coboare. «Fie ce-o fi — își zise — o să mă duc iar la pușcărie».

Dar iată ciudățenia: pe scara de aer nu puteai să mergi decît în sus!

«În sus? Și pînă unde?»

Și-acolo, ce să facă?

Îngrozit începu să innoate. Era ca-ntr-un ocean și se uită într-o parte și-n alta, poate va găsi un lucru salvator. În afară de aer însă nu găsi nimic, fiindcă avioanele erau cu mult mai jos.

Era în aer.

COLOCATARI

Înapoindu-se, cei doi cosmonauți se duseră de-a dreptul la tribunal:

nevoia să locuiască o vreme pe aceeași planetă, de pe care Pămîntul le apăruse o stea îndepărtată, se certaseră din pricina bucătăriei.

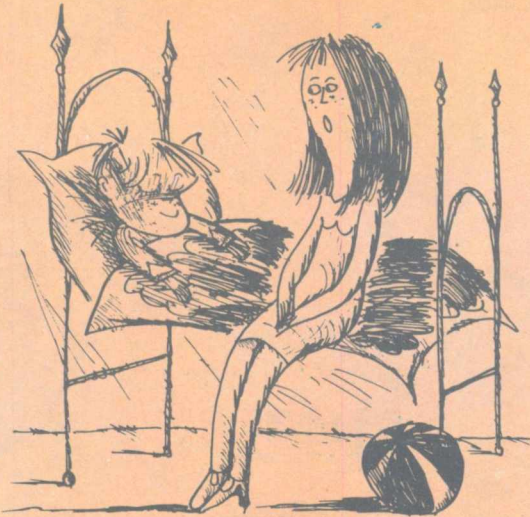
LOGODNICII

Seara, nu știe nici el de ce, i-a dat o palmă. Dimineața, el a cumpărat flori de 400 de lei, adică o mașină plină cu flori și l-a rugat pe șofer să i le ducă, și șoferul i-a dus florile cu brațul și după fiecare braț de flori el îl întreba pe șofer ce a zis ea?

Șoferul îi spunea că n-a zis nimic, și după ce i-a dus și ultimul braț, el l-a întrebat pe șofer ce-a zis totuși ea.

Șoferul i-a spus că n-a zis nimic, dar că, din clipa aceea, bineînțeles fără supărare, el, șoferul este logodnicul ei.

POVESTE DE ADORMIT COPIII

—...Și a plecat Ileana Cosinzeana să cumpere fructe, ea a cerut să-i dea din magazin, și vânzătorul n-a vrut să-i vîndă decît din vitrină...

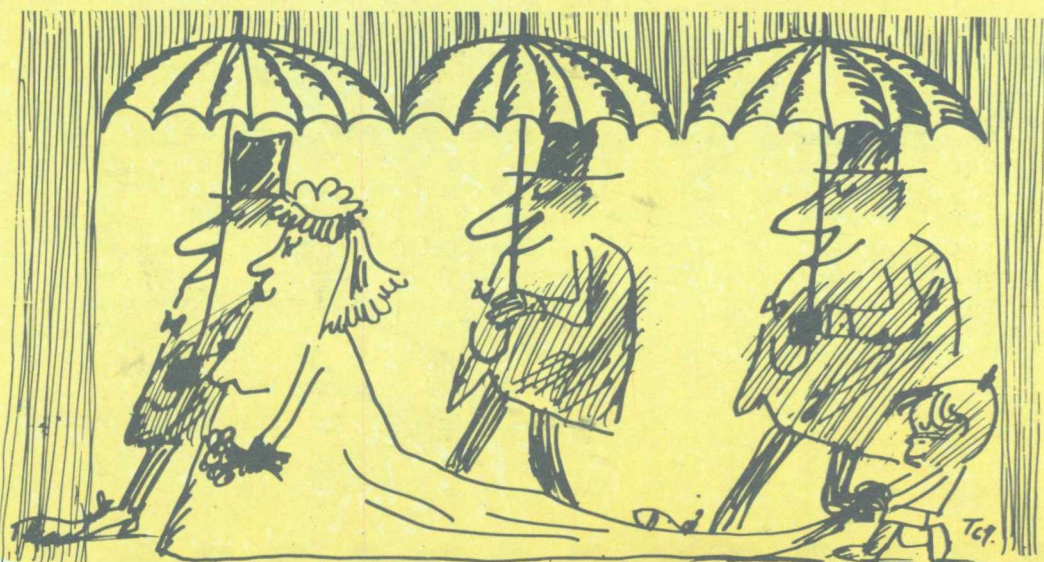
— Nu vleau aici că mă papă Bau-Bau și Muma Pădurii!

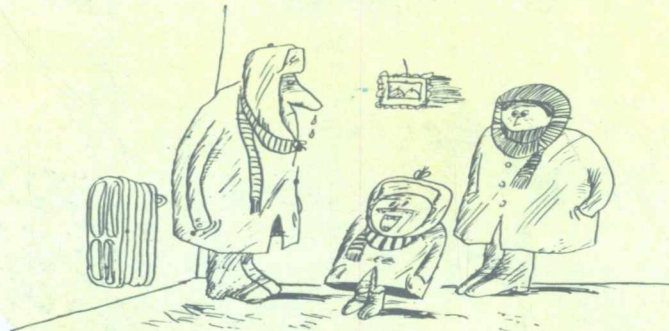
Borcanele pentru conserve sînt prea subțiri și se sparg foarte ușor.

— Dacă vreți să-mi legați și mie celofanul la borcan!

«Nuntă cu ploaie», semn de belșug...

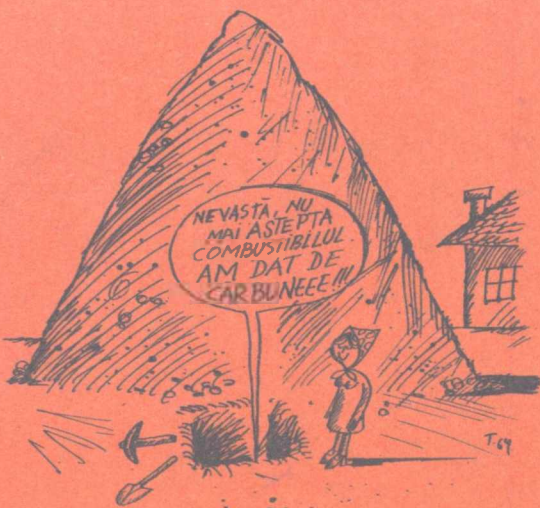

— Mai aveți puțină răbdare,
cînd voi fi mare, instala-
tor de calorifere mă fac!

A VENIT TOAMNA!

Întreprinderea «Combustibilul»
livrează cu mari întîrzieri lemnele
la domiciliul cetățenilor

Cioara vopsita

I. BERG

Fabulă-comedie în două tablouri,
dar cu o singură morală

Și cu o mică precizare
Orășice fel de-așemănare
Cu lumea înconjurătoare
Nu e o simplă întâmplare

PERSONAJELE:

Dumnealui:
COLUMBUS, hulub de viță, familist și familiarist, președinte al cotețo-cooperativei «Noi între noi».

Dumneaei:
COLOMBA, soția lui, administratoarea sectorului alimentar «G. et F.» (Grăunțe și Firimituri), casiera și cenzorul cotețo-cooperativei.

Domnișoara:
COLUMBINA, nepoata lor, secretara președintelui, delegată pe lângă asociația columbofililor, responsabilă secției «Raiduri și excursii» (mai ales în străinătate) etc, etc. În celelalte roluri și funcții, aceiași columbi mincători de porumb la aceeași cotețo-cooperativă «Noi între noi».

TABLOUL I

(Vorbește COLOMBA, soția, răspunde COLUMBUS, sotul)

COLOMBA
Scumpe soț și președinte, de te deranjez, mă iartă,
Însă tinărul Hulubus bate iar aici în poartă.
Zice că de astă vară a înaintat hirtie
Pentru postul care-i liber la noi în hulubărie.
Ce-ai făcut, cu el? — mă-ntreabă.

COLUMBUS
Ce-am făcut? De! Ce pot face?
Știu dosarul.

COLOMBA
Și nu merge?

COLUMBUS:
Cum să meargă, dacă... zace!?

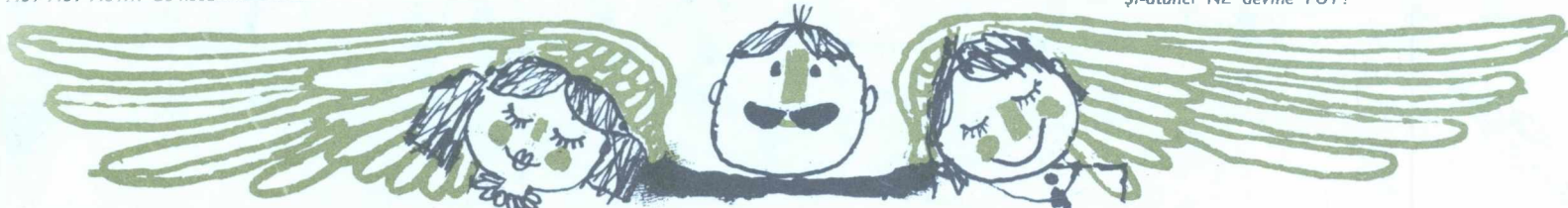
COLOMBA
Dar ce are sau ce n-are, spune-mi, rogu-te, mai clar:
E prea gras și n-o să-ncapă în al nostru porumbar?
N-are referințe bune? N-are aripi rezistente?
Trebuie măcar de formă să-i dai niscăi argumente.

COLUMBUS:
Mai întâi, e mult prea negru, parcă-i corb, nu porumbel.
Puțintel la trup și firav, poți să-l treci printr-un inel,
Și-are coada prea pestriță, rețezată, ciufulită,
Parcă nu ar fi hulubus, parcă-ar fi... cioară vopsită!

COLOMBA:
Și-atunci ce să fac, Columbus? El așteaptă. Ce-i spun, ce?!

COLUMBUS:
Gungurește să priceapă că răspunsu-i: Ne Ne! Ne!

COLOMBA:
Ne? Ne? Ne?... Ce-nseamnă asta?

COLUMBUS:
Primul «ne» NE-potrivit,
NE-folositor e altul, iar al treilea: NE-dorit.
NE-gativ, deci împreună. Cred acum că știi ce e!
COLOMBA:
Știu! Îi spun: «Hulubus dragă, a spus șeful: Ne! Ne! Ne!»

TABLOUL II

(Vorbeste COLUMBINA, nepoata, răspunde COLUMBUS, unchiul)

COLUMBINA:
O, unchi iubit și președinte, o clipă vreau să te rețin.

COLUMBUS:
Dar nu-n problema lui Hulubus. Am spus «Ne! Ne!» și nu revin.

COLUMBINA:
Și totuși... vezi... faci o greșală.

COLUMBUS:

Nu insistă nepoata mea

COLUMBINA:
Dar este un secret la mijloc. S-a întâmplat, mă rog, ceva...

COLUMBUS:
Și ce s-a întâmplat anume cu pisălogul porumbel?

COLUMBINA:
Noi, ne iubim de-un an de zile și, ieri m-am logodit cu el.

COLUMBUS:
V-ați logodit?!?

COLUMBINA:
E o surpriză care te bucură, socot.

COLUMBUS:
Da, da... și deci de azi încolo, Hulubus îmi va fi nepot!?!?

COLUMBINA:
Exact! Nepot! Și ia aminte, că alt nepot nu ai pe-aici.
Dar, unchiule, în loc să-i cauți în cuibul nostru un serviciu,
Tu îi găsești numai cusururi și lipsuri și mai știi eu ce.
Și ori de câte ori revine, îi dai mereu cu: «Ne! Ne! Ne!»
I-ai zis că este mult prea negru, că pare corb, nu porumbel.

COLUMBUS:
Dar am aflat c-a fost la mare. E clar: s-a înnegrit nițel.

COLUMBINA:
Și i-ai mai spus că este firav, că trece printr-o verighetă.

COLUMBUS:
Dar asta-nseamnă subțirime, că are-o fină siluetă.

COLUMBINA:
Spuneai că seamănă c-o cioară, cu coada scurtă și pestriță.

COLUMBUS:
Cel mai pestriț e papagalul și-i doar o pasăre de viță.

Examinându-i deci hirtia acum, în noua ei lumină.
Constat că pot, fără rezerve, să-i dau serviciul, Columbina.

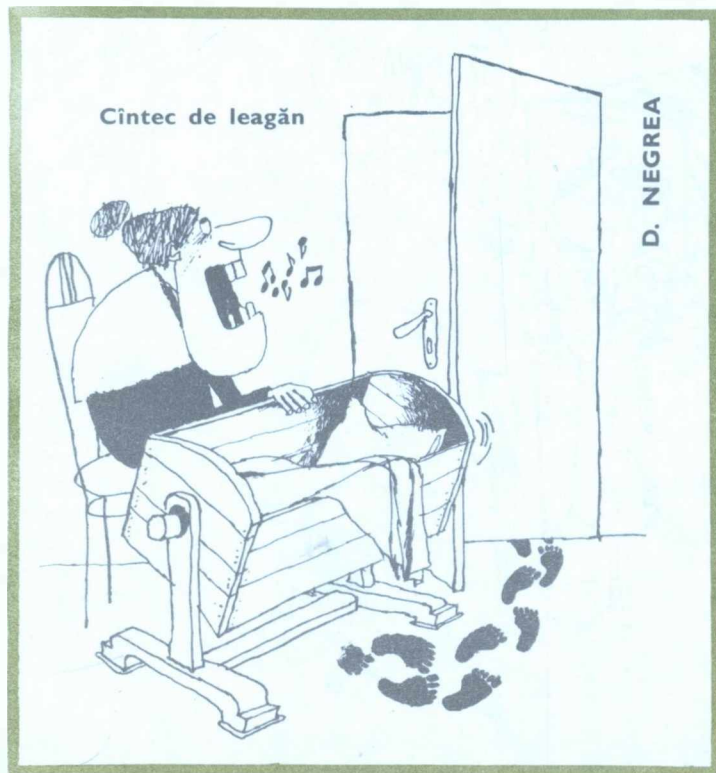
COLUMBINA:
Și când va mai veni Hulubus, ce să-i răspund acum, ce?

COLUMBUS:
Păi, nu v-am spus de luni de zile? Pe loc să-i spuneți: Ne! Ne! Ne!

COLUMBINA:
Iar «Ne! Ne! Ne!?!» Ce-nseamnă asta? Nu pot pricepe, în zadar!

COLUMBUS:
Și totuși este foarte simplu! Întiul NE e NE-cesar;
NE-apărat e următorul, asta-nțelege orișicine,
Iar cel din urmă NE, fețișo, înseamnă că... NE pare bine!

MORALA: Pentru vechiul năvărit
Cu năvărul învechit,
«Ne, ne, ne!» și «Ne, ne, ne!»
Este «NU», doar pînă ce
Se ivește un nepot
Și-atunci NE devine POT!

ÎN FOND, NU-ÎNIMENI DEVINĂ...

MIHAIL JOLDEA

Ora 7 seara. Cele două personaje care concretizează familia sînt în cameră. El citește ziarul, ea tricotează. El nu vede nimic în ziar, ea nu vede ce tricotează. O muscă biziie numai așa ca să biziie.

— Dacă lăsăm geamul deschis, sigur că intră! și din nou el se uită în ziarul în care nu vedea nimic.

Apoi iar ridică privirea țintind-o în oglinda din fața lui. Un tip chel cu o gușă respectabilă îl privea acru ca un castravete. Musca se așeză pe chelia celui din oglindă plimbîndu-se cînd pe nas, cînd pe ochi, cînd pe gură. El luă o pernă și ochind, o aruncă în oglindă. O clipă cel din oglindă păru decapitat. Ea se uită lung la soț și eliberîndu-și mina dreaptă își făcu o

cruce, apoi începu să tricoteze febril.

— De zece ani tricotezi, tot la ora șapte și cînd zvirl și eu o dată cu perna în oglindă, te-nchini! izbucni el.

— Ce vrei să fac? Tu citești ziarul! răspunse femeia calmă. Din nou se așternu tăcerea.

— Schimbă măcar ora! Tricotează la opt, la nouă, la zece fără un sfert! M-ai innebunit... m-ai scos din minți... m-ai făcut din om neom!... urlă el desfăcînd ziarul cu atîta furie încît îl rupse pe «Oferțe de serviciu», rămîinînd numai «Of».

— Nu mai răcni de pomană. Am vorbit cu mama să vină cit vom fi plecați în concediu, să aibă grijă

Cei patru energici

Aveam de totdeauna o veritabilă slăbiciune pentru oamenii dinamici, cu inițiativă. Asta poate și pentru faptul că extremele se atrag. Cu alte cuvinte, v-am spus-o pe ocolite, eu nu sînt nici un suflet dinamic și nici o inimă cu inițiativă.

Așa se și explică de ce m-am însurat cu cine a decis mama, și mi-am iubit consoarta atît cît a hotărît ea.

Lipsa mea de inițiativă și de dinamism s-a oglindit deci pînă și în acest domeniu, unde fiecare bărbat, fie el cît de soț, are un cuvînt de spus.

Am urmat și tratamente psiho-medicale, pentru a fi scos din starea de adormirea Majicii Domnului, dar rezultatele n-au fost cele scontate. Unii medici au susținut că e vorba despre o dereglare glandulară și că pentru vindecare ar fi necesar să mi se transplanteze glanda hipofiză de la o oaie. Nevastă-mea s-a opus, de teamă ca oaia să nu influențeze negativ și orientarea cerebrală.

Un alt medic m-a asigurat că numai puterea exemplului viu ar putea să mă scoată din semi-somnolență. Cu alte cuvinte, să fiu mereu în preajma oamenilor dinamici, energici, cu inițiativă, și întipărindu-mi conștient sau inconștient atitudinile lor, mă voi redresa.

Aplicînd această terapie, am cunoscut patru oameni plini de elan, plini de dinamism, plini de tot ce vreți. Am rămas în mijlocul lor, în speranța că mă vor molipsi. Cei patru dinamici sînt:

Machedon Benone — contabil șef, Nedelcu Constanța — contabil ajutor, Surugiu Ion — casier, și Ionescu Victor — magaziner. Cîteșpatru și-au pus energia și dinamismul în slujba ridicării nivelului lor de trai, în cel mai scurt

timp posibil. Formația de mai sus lucrează la C.A.P.-Uricani, din județul Iași. Astfel, simpaticul Benone și-a cumpărat un aparat de radio. O să vă întrebați desigur, și pe bună dreptate, în ce constă inițiativa și dinamismul? Ce mare scofală înseamnă această achiziție?

Înseamnă, fiindcă Benone și-a cumpărat aparatul, dar ratele le plătește C.A.P.-ul! Înțelegeți? Pentru ca dumnealui să se lăfaie în pat ascultîndu-l pe Spătaru sau pe Adamo, trebuia ca lelea Safta să mulgă pentru el vacile, iar nea Timofte să lucreze cu brigada la cîmp! Este că Benone al nostru e încărcat cu inițiativă și energie?...

Nedelcu Constanța, nu și-a cumpărat radio din banii C.A.P.-ului. Nu-i melomană. E gospodină. Ea și-a reparat casa. În contul cooperativei, bineînțeles. Ca să nu-i plouă în locuință, a făcut pic... pic... pic... în bugetul C.A.P.-ului... În felul acesta a tencuit cîteva mii de lei. Energicul Surugiu a achiziționat și el un aparat de radio cu unde scurte, medii și unde lungi, că au ajuns pînă în finanțele cooperativei, de unde se achită ratele. Iar ultimul energic, Ionescu, a cumpărat un televizor. A fixat pe casieria C.A.P.-ului o antenă specială care să atragă ratele pe toate canalele...

În prezent, conducerea C.A.P.-ului s-a adunat roată în jurul televizorului lui nea Victor, și urmăresc emisiunea: «Întrebări la care nu s-a răspuns»...

Cînd a aflat mama și nevastă-mea pe lîngă ce soi de energici și dinamici m-am acuiuit, m-au smuls din mijlocul epidemiei, strigînd: — Decît dinamic de felul ăsta, mai bine molău și cinstit...

Nea Victore, mai înalță o antenă, să se audă unde trebuie!...

de pisică. Să nu rămînă singură.

El se uită pe sub gene la ea. Ce naiba! Cînd s-au căsătorit, parcă ea n-avea mustați sau o fi umbra lămpii! Închise o clipă ochii. Erau în parc. Ea se lipise de el. Brațul ei frigea. Întoarse capul cu ochii aceia umezi de căprioară înspre el, deajuns ca el să-i inconjoare talia căutîndu-i gura...

— Nu știu ce să fac! Să iau cărbunele acum sau la culcare! Mă simt grozav de balonată!

El căută disperat să innoade firul tainic al amintirilor. Și deodată zimbi.

— Ce-i fi găsit de ris că iau un cărbune? Eu fac haz că în fiecare lună iei sare amară?

— Să mă lași în pace cu mamă-ta și cu pisica! Astea-s pretexte ca să vină aici în casă și să se tolănească peste tot...

— Mama? Dacă vrea, se poate tolăni la ea... și dacă nu-ți convine, vom lua pisica în concediu cu noi!

— Nu iau nici o pisică!

— Ba ai s-o iei, fiindcă altfel rămîn eu cu pisica...

El răsfoiește ziarul, care a ajuns un fel de varză tocată. Se vede cu ea pe plajă. Ea se zbunguește veselă, el sare ca un țap... îi simte buclele arămii pe pieptul păsos...

— Ridică ziarul să pun masa!

— Nu vreau! N-o să-mi întreprup lectura pentru masa dumitale!

Ea îl privi suspect de curioasă. Unde l-a mai văzut pe tipul ăsta chel, cu burtică și în pantaloni de pijama? Cînd a intrat în casă? Cel ce o săruta în parc avea părul șaten, ondulat... era mlădios ca o panteră!

— Stai o clipă să-mi iau țigări! i-a spus cel de atunci. O clipă!

Și au trecut 10 ani.

— Să dai pisica! Ai înțeles? Zbie-ră chelul.

— Nu dau nimic! se zburli mustăcioasa.

— S-o dai că de nu o otrăvesc! Fac praf de pisică și ți-l torn în ceal!

— Asasinule!

— Maniaco!

— Dacă îi faci un rău pisicii, să știi că plec de-acasă...

— La virsta ta?

— Ha, ha, ha! Cine vorbește de bătrînețe!

— Eu sînt bătrîn? Mă faci să rid! Dacă vreau, îmi găsesc zece...

— Găsește-ți! Să vedem cine te ține cu cinci sute de lei pe lună, cit dai în casă?

— Decît ai striga atît, mai bine ți-ai strînge capotul ăla în dreptul pieptului... e penibil!

Aventură cosmică în anul 2000

Într-o zi, îmi spuse tandru,
O prietenă blondină:
— «Ia-ți costumul de scafandru,
Să te fac o... lună plină.

Dacă vrei, plecăm îndată
Cu un maxim de confort:
Am racheta ciștigată
La concursul Cosmo-sport.

Drept gustare, împreună,
Ca să suferi geloșii,
Vom lua ridichi din lună
Și un chil de infra-roșii.

I-am cules atunci, îndată,
Cum se cade unei fete,
Din grădina... suspendată,
Niște ultra... violete.

Și sorbind din... cupe calde,
Am uitat de toți și toate
Căci ne-a prins subit un val de
...imponderabilitate.

N-am să-mi iert această vină,
Căci acum (păcate grele)
Plec pe căi de ani-lumină,
În Saturn, după... inele.

— Ce-ai spus? Neobrăzaturile!
În pauza dintre «neobrăzaturile»
și cele două palme care sosiră pe
drum de seară, musca începu din
nou să biziie.

— Lasă pisica! Ai innebunit? Vrei
să te răzbuni pe un biet animal
bestie! N-o arunca... sîntem la e-
tajul patru! Las-o!

— Miauuuuuuuu!
— Uită-te în stradă c-am lăsat-o.
— Ai lăsat-o din brațe, monstrule!
— Așa! Ca altă dată să nu se mai
creadă mamă-ta stăpînă în casa mea!

Cei doi și-au gătit fiecare pentru
el. Ea, ceaiul de tei ca să poată dor-
mi, el pe cel de sunătoare pentru a
preîntîmpina ulcerul. Ea s-a culcat
în dormitor și el în birou, rămînînd
ca miine de dimineață, amîndoi să
intenteze acțiune de divorț.

Totuși a doua zi, ea s-a trezit
dormind cu capul pe pieptul lui,
iar el o ținea în brațe, ca atunci în
parc cînd ea n-avea mustață și nici
el chelie! Pisica miorlăia la ușă de
un sfert de oră.

În fond, nu-i nimeni de vină,
dacă stai strîmb și judeci drept!
Poate amintirile... poate!

de STELA HARUTUNIAN

Profesoara a cerut elevilor din clasa a III-a A să facă o compunere pe tema: «Cum mi-am petrecut vacanța».

Doinița, elevă și ea în clasa a III-a A, vine acasă și, năvălind pe ușă izbucnește:

— Mămico, ne-a dat tovarășa să scriem despre vacanță. Ce să scriu, spune-mi.

— Ei, na! Scrie și tu așa cum a fost și gata. Scrie frumos, și nu uita să subliniezi titlul.

Și Doinița, sirguincioasă, s-a așezat la masă și, într-un efort de concentrare, mărturisit de gurița întredeschisă, cu limba roză puțin scoasă printre dinți, a scris:

«În vacanță a fost frumos. Mama, tata și cu mine, cu tanti Matilda și nenea Iancu am plecat cu mașina pe Valea Prahovei. Ce frumos a fost! Ne-am distrat grozav!

Am învățat ceva nou din cărți. Canasta se cheamă, dar nu-o știu chiar bine, bine de tot.

Cel mai mult din toate mi-a plăcut înghețata de alune. E grozavă, aproape mai bună decît aia de ciocolată.

Campari nu mi-a plăcut chiar așa, că e amar. M-am obișnuit însă, mai ales că era frumos colorat. Cafelele nu le-au prea plăcut nici celor mari. Ziceau că sint slabe. De fapt, erau tot amare. Cu coniac însă mergeau. Numai că pișca prea tare pe limbă.

De la munte am plecat la mare. Tata n-a mai venit cu noi, fiindcă avea treabă acasă. Trebuia să vină zugravii.

La Eforie am văzut lucruri frumoase. O Perlă, un Pescăruș și un Bar Roman, din antichitate, spunea mama. Mult le-a plăcut pesemne zgomotul ăstora din antichitate. Mama zicea că e muzică, dar eu tot picam de somn, cu toată gălăgia, și adormeam. N-am văzut pe acolo copii de vîrsta mea. Erău toți mai mici.

Cel mai bine era dimineața, la plajă, unde toți cei mari dormeau sub cort, înveliți în cearșaf, și eu mă jucam și stam în apă cît vroiam.

Cel mai rău era la Ghiol. Tanti Matilda mă trăgea după ea, ca să fiu sănătoasă, spunea. Și mă punea să-i păzesc lucrurile.

După aceea, într-o zi, tanti Matilda a început să țipe că de ce mama și nenea Iancu stău așa mult în apă. Chiar așa era. Auzi! Dar cui nu-i place apa? Eu aș tot sta și nu m-aș sătura. Ei de ce să nu stea?

Păcat că niște oameni au strigat să se liniștească o dată, că le strică somnul de după masă, așa că n-am mai auzit ce-și spuneau. Dar tot a fost vesel.

N-a mai fost vesel după aia, cînd mă trăgea mama la gară să plecăm acasă.

Mie îmi place să merg cu trenul, dar atunci, nu știu de ce, m-a apucat plînsul. Mama, și așa supărată, mi-a mai tras cîteva, ca să am de ce să plîng, zicea. Și-am ajuns acasă tot plîngînd.

Lui tata, mama i-a spus că ne-am întors mai repede fiindcă i-am scos sufletul. Chiar că n-am fost așa cuminte. Am plîns pe drum. Dar în vacanță a fost tare frumos».

UNA BOACĂNĂ

Legenda silozului

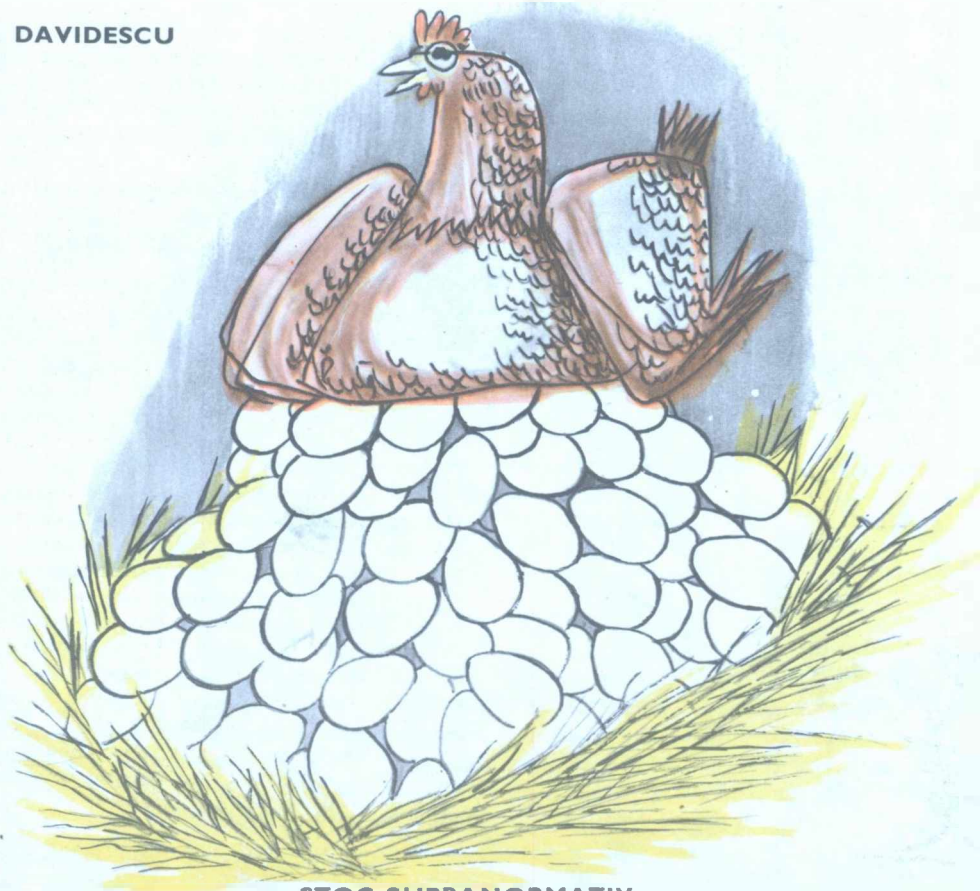
de V.D. POPA

Auzit-ați de-un siloz,
De-un siloz pentru moloz,
Care umple spații goale
Ținînd loc de cereale?
E silozul din Olteni,
Cunoscut de cetățeni
Întrucît i-amuză el
Mai ceva ca Fernandel.
Ca dovadă grăitoare,
Cînd trecu o-normintare,
Tot alaiul trist și grav
Izbucni în ris grozav,
Parcă îi cînta Furdui
Un tango defunctului.
A ajuns de anecdotă
Biet silozul că — luați notă —
I.C.M.-ul¹⁾ îl face,
Iar pe urmă îl desface.
Mai întîi a folosit
Un ciment bun de-azvirlit
Că, turnat pe gerul crunt,
Deveni nisip mărunț
Și întreaga temelie
Părea plaja Eforie.
Dar proiectul inițial
Fiînd siloz, nu litoral,
La turnat se puse stopul
Și lucră dirz tirnăcopul

«Doar în părțile-esențiale»,
Cum a spus Caragiale.
După-aceea, evident,
S-a turnat un alt ciment
Și-au urmat vreo două veri,
Remedieri la remedieri
La siloz pentru că are
Vicii și de proiectare.
Iar ISPA-ul, ca măsură,
Seamănă c-o editură,
La lucrarea proiectată
Dînd mereu cîte-o erată.
Uite-așa mulți muncitori
Deveniră spărgători
Că, sezon după sezon,
Ei sparg blocuri de beton
Și prefac planșeul greu
Într-un amărit deșeu.
Iar clădirea, așadară,
Nu este siloz, ci moară
Și, încetul cu încetul,
Macină mereu bănetul
După care plînge-n van
I.V.C.-ul²⁾ județean.
Și, privind la banii duși,
Cei de-acolo, indispuși,
Spun că-n loc de grîu, făină,
Are-acest siloz... neghină.

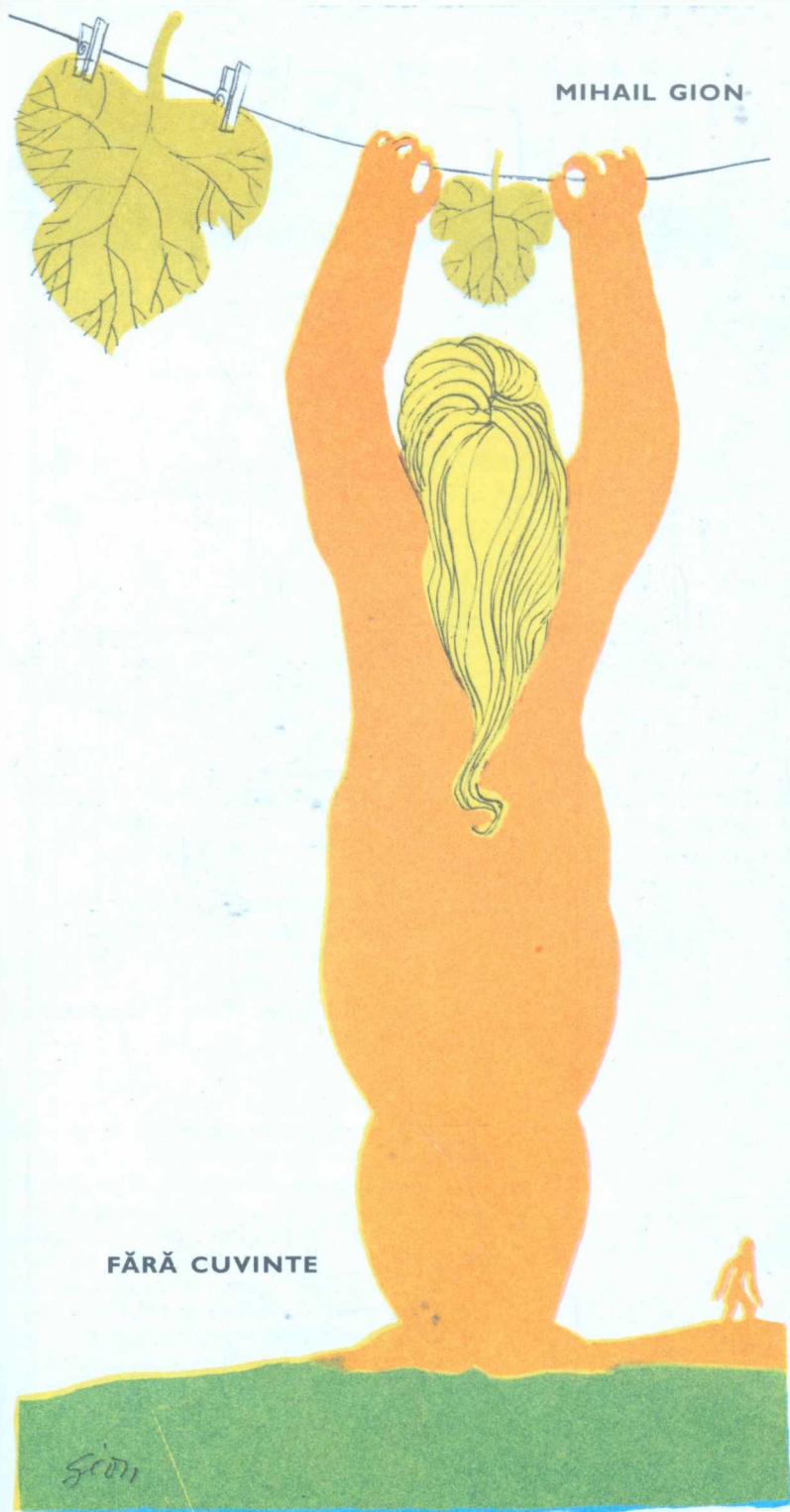
I. DAVIDESCU

STOC SUPRANORMATIV

1) I.C.M. 8 din București
2) Întreprinderea de Valorificare a Cerealelor

MIHAIL GION

FĂRĂ CUVINTE

Bucolica

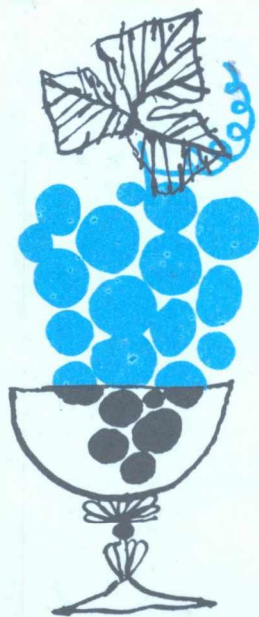
*Ca-ntr-o gravură toamna apare în podgorii,
Stîrnind ca în toți anii bucolice istorii.
Înșiruiți, ciorchinii cu ugerile coapte
Ajung încet sub teascuri lumini de zi și noapte...*

*Apoi, pe cînd din frunze încet se scurge timpul,
Un Bachus de paradă a părăsit Olimpul
Și ne vestește vesel, cu zîmbet de hirtie
C-a deghizat bufetul, cu stuț, în mustărie...*

*În căni de lut licoarea din gură-n gură trece,
Ca untdelemnul curge, ca gheața e de rece
Și în euforia de glasuri și de struguri,
Lipsește doar pastrama... Ba nu! Arde pe ruguri!*

*Ah, de departe, mustul cu-arama-i minunată
La figurat el oameni cu aburu-i îmbată.
Dar vezi, eu n-am răbdare și, iată, mă apropiu,
Iar mustul mă îmbată... Acum însă la propriu...*

ȘTEFAN TITA

TURIST AUTO

Cu ocazia unei excursii, la Sibiu, organizată pentru 40 de tineri de la Întreprinderea de construcții siderurgice din Hunedoara, ingeniosul șofer Cristea Spirea a reputat un succes senzațional în materie de comportare. Dornic să se auto-alcoolizeze și miniat pe excursioniști că nu l-au cinstit cu cîte 5 lei fiecare, șoferul Spirea s-a «afumat» zdravăn și a refuzat să-i ducă pe tineri la hotelul din Sibiu, aceștia dormind în mașină la Cisnădie.

În ziua următoare, inimosul Spirea s-a plimbat singur cu mașina prin Sibiu, iar pe tinerii excursioniști i-a dus, la Hunedoara, cu cîteva ore mai devreme.

Isprăvile numitului șofer au fost sesizate de către Urzica, forurilor în drept. În răspuns primit la redacție se confirmă cele sesizate, precizîndu-se că șoferul Spirea a fost aspru sancționat.

Ca să nu mai aibă asemenea «pen».

MULȚUMIRI F.P.R.A.I.

Multiplele neajunsuri existente în procesul de producție al fabricii de produse refractare din Alba Iulia — FPRAI, au fost criticate în Urzica nr. 12 din 30.VI.1969.

Conducerea întreprinderii și-a însușit în întregime critica și a încuviințat redacția că, pentru «stoparea» rebuturilor și chivernisirea mai bună a materiilor prime și a utilajelor s-au luat importante măsuri concrete.

În încheierea răspunsului se arată că «articolul a reprezentat un sprijin în muncă și un imbold în îndepărtarea lipsurilor».

Ne bucură că acești tovarăși care fabrică produse refractare, s-au dovedit total nereflectari la critică.

GHIVECI SADEA

Într-o corespondență primită la redacție se arată că Petrileanu Titel, de la I.L.F.-Lupeni, a transportat la magazinul nr. 24 din localitate ceapă, roșii, castraveți, varză și cartofi. Întrucît cartofii erau stricați, gestionarul magazinului a refuzat să-i recepționeze. Prompt și conștiincios, Petrileanu n-a vrut să mai lase nici celelalte legume, cu toate că în fața magazinului mai multe gospodine așteptau descărcarea produselor.

La sesizarea redacției noastre în legătură cu aceste fapte, ni s-a comunicat că într-adevăr lucrurile așa s-au petrecut. Pentru abaterile comise, Petrileanu a fost schimbat și mutat la Petroșani.

Gospodinele din Lupeni s-au bucurat. Dar ce te faci acum cu cele din Petroșani?

I. VASILE

OAMENI DESCHIȘI

Am vizitat deunăzi o instituție. În cabinetul directorului am fost servit cu o cafea ness, teribilă. Specialitatea secretarei.

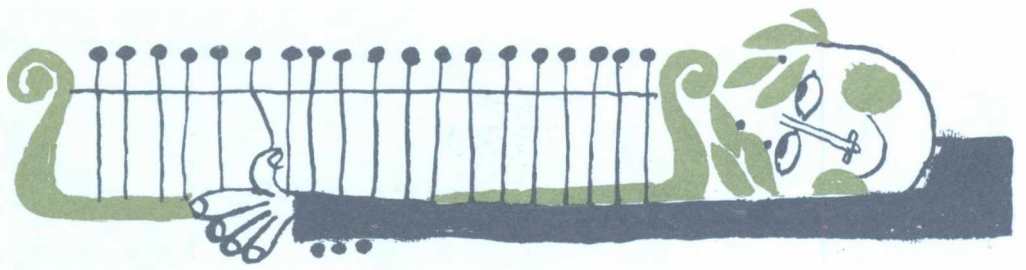
Am vizitat apoi o întreprindere. Directorul m-a servit cu un ceai de sunătoare, formidabil. Specialitatea soției.

Recent am vizitat «Trustul de extracție și foraj» din București. Pînă să intru în biroul directorului general, secretara mi-a servit, ce credeți? Un ceai? Nu. Un ness? Aș! Mi-a servit ștampile! Da, stimați cititori. Ștampile. De fapt nu m-a servit ea, întrucît nici măcar nu se afla în birou, în birou se aflau numai ștampilele. La îndemînă. Să servească cine pofteste. În ziua aceea am poftit eu. Așa că cine simte nevoia unei porții de ștampile, cu caracter strict intern, poate s-o găsească în biroul respectiv.

La aceiași trust, grija pentru documentele secrete a ajuns la cote nebănuite. Documentele sînt încuiate cu grijă în fișete. Fișetele sînt încuiate cu atenție la pătrat, iar cheile acestor fișete sînt ascunse într-un dulap. Dar ce dulap! Special. Un dulap care nu se încuie cu chei obișnuite. Nu se încuie nici cu yale. Nu se încuie nici cu lacăte. Nu se încuie de loc! Un dulap care rămîne deschis. Cu cheile fișetelor la vedere.

Decît așa oameni deschiși, mai bine încuiați. Cît despre actele secrete, oricine ar putea spune privind spre dulap: ya-le!...

PETRE HLADCHI BUCOVINEANU

AUREL FELEA

Soc, faceți-mi loc!

*Tu, pământ!... Și voi, stele!...
Cunoașteți capodoperele mele,
Intitulate
«Convergențe în ritmuri profanate»,
«Cosmic perpendicular pe un ardei»
Și «Unu plus unu fac trei»?*

*Admiră-mă, lume, și tac!
Să nu afirmi cumva că nu mă plac!
Numai un mărginit nu pricepe
C-adevărată artă, cu mine începe!
Ce-a fost mai înainte,
Se poate rezuma în câteva cuvinte:
A fost un vid unic,
Plin pe dinăuntru cu nimic
Și la mijloc, în chip de nucleu,
Un gol ce aștepta să-l umplu eu!*

*Am venit, omenire!... Scutură-te
De inerție, prejudecăți și bucură-te!
Sînt aici!... Eu!... Marea revelație!...
Loc!... Faceți-mi loc la inspirație,
La interviuri, la difuzare,
La premii, la surle și la fanfare!...*

*Iar voi, bufete,
Scoateți toate dopurile! Mi-e sete!
Ciocniți în cinstea mea, băieți,
Și-a cailor verzi pe pereți!*

*Cum tot sîntem la un pahar,
Să vă mai spun ceva-n particular:
Voi știți că nu dau nici un gologan
Pe lauda de sine,
Dar mă mindresc că sînt contemporan
Cu mine!*

DRAGĂ URZICO,

Recent au făcut vilvă în Oradea strașnicele afaceri cu autoturisme ale lui Alexandru Szekady. Într-o perioadă relativ scurtă el a cumpărat de la diverși cetățeni și apoi a revândut vreo 11 mașini de diferite tipuri, realizând din specula pe care o făcea sume considerabile. Se pare însă că, de cînd treburile sale au devenit de notorietate publică, e tare necăjit. Lui îi plăcea să lucreze silențios, ca un motor de 8 cilindri în linie, nu zgomotos, ca în «doi timpi». Dar ghinion, s-a produs un rateu puternic la una din cumpărări-vinzări și din cauza bubuiturii, s-a cam auzit în toată urbea ce face și ce drege Alexandru cel abil. Acum, nu i-a mai rămas altceva de făcut decît să tragă urgent pe dreapta și să claxoneze... după un avocat!

Dumitru Stelian
Oradea

URZICUȚO,

La CAP-ul Stănilești s-au făcut, nu de mult, câteva deosebit de interesante descoperiri, e drept că nu arheologice, dar tot atât de valoroase. S-au găsit netrecute în evidență, nici mai mult, nici mai puțin de 121 tone de porumb, o tonă și jumătate de grîu și o tonă de ceapă. S-a mai dat peste niște normări făcute în plus la două feluri de culturi, totalizînd vreo 615 zile-muncă acordate pe nedrept. Ce să mai zic de furajele cumpărate de CAP în valoare de 580 000 lei, în loc să se fi făcut achiziționări doar în sumă de 250 000 de lei, cit era prevăzut, dar vorba ceea «dacă-i risipă

— prăpăd să fie». Și cum aici se aruncă ușor cu bani grei, chestiunea n-a fost socotită pînă în prezent ca însemnînd mare lucru. La ultima «forare» care s-a făcut, s-au mai găsit la Chirițoiu Nicolae, președintele CAP-ului, și la Horeică Georgică, fostul contabil șef, zeci de ari de vie peste prevederile statutare, socotite loturi de folosință personală, pe care susnumiții le numesc... curțică! E drept că aceste suprafețe sînt mari, cam cit Cișmigiul, dar lor, persoane modeste, nu le place să se laude...

Îată de ce am convingerea că avea dreptate unul dintre cooperatori, care, după ce s-a scărpinat prelung în creștet, mi-a spus: vezi matale, unitatea noastră și-a cam schimbat profilul din vina conducerii că, uite, de la grîu și porumb a ajuns la pepeni!...

Postelnicu Aurel
Comuna Stănilești
jud. Vashu

URZICO DRAGĂ,

Un amic de-al meu din Valea Jiului, fiind în concediu, a venit prin București să mă vadă. Cu acest prilej, mi-a adus la cunoștință o problemă foarte importantă. Cică, datorită imobilizărilor de vagoane CFR pe diverse linii, transportul cărbunelui, extras din minele aflate prin aceste locuri, către Uzina de preparare din Petrila, suferă serioase întirzieri, ceea ce incurcă toate socotelile. Printre altele, musafirul meu a mai adăugat că, din cîte știe el (și se pare că știe bine), numai în primele șase luni ale acestui an au fost imobilizate 3 909 570 vagoane-oră, din care 131000

vagoane-oră au fost locat numai în sectorul minier.

Această nemaipomenită anomalie trebuie urgent rezolvată. Dar, pentru asta, ar trebui să se compună o garnitură de tren formată din 3 909 570 vagoane-oră. Astfel, un asemenea interminabil tren, datorită lungimii lui, va trece pe sub ferestrele cabinetelor tuturor directorilor întreprinderilor care au concurat la realizarea unei astfel de performanțe. Și atunci se vor lua măsuri cu... vagonul că, deh, nu ar face impresie bună ca, la intervale repetate, la doi pași de fațada a zeci de uzine și fabrici, să pufăie molcom locomotiva unui imens tren încărcat pînă la refuz cu timp și bani pierduți definitiv!...

Marinoiu Ștefan
LOCO

Rubrică realizată
de
DAN MANOLESCU

Autocritică

*N-accept să indispun pe cititor
Cu cine știe care stanță șchioapă.
Alerg ca beduinul după apă
Spre verbul clar cu versul curgător.*

*Nu vreau să-și tragă ritmul pe picior
Carimbi în care n-ar putea să-ncapă.
Urăsc ideea groasă care crapă
Căputa invelişului sonor.*

*Îmi pare melodia necesară
În stilul care-l scot din călimară
Și-n pagini îl aștern pe cîmp curat.*

*Tresar la asonanțele acele
Ce scirție ca pulberea-n măsele.
Dar n-am dreptate: sînt un demodat!*

CONSTANTIN OTTESCU

DIN

POSTA REDACTIEI

COTA PARTE

Mare bucluc și cu locațiile astea. Mai ales dacă ești «lasă-mă să te las» și uiți că pe adresa unității unde lucrezi, a sosit un vagon de marfă, care trebuie descărcat în termen, atunci ți-a pus Dumnezeu mina în cap.

Așa se întâmpla deseori la cooperativa de consum din comuna Toporu, județul Teleorman și, pentru că nu exista altă soluție, dar mai ales pentru că nu se puteau bizui pe memorie, factorii responsabili de neridicarea în termen a mărfurilor sosite în Stația C.F.R., s-au întrunit într-o ședință «fulger», care a durat... două zile și au dezbătut, combătut și răzbătut problema, învîrtind-o și pe față și pe dos, întocmai cum se rotește motanul în jurul cirnaților fierbinți.

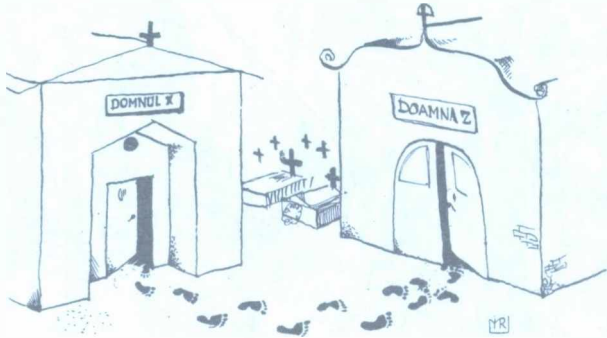
Leianu Paul, președintele cooperativei, Ion Neagoe, șeful contabil, și Tudor Simion, responsabilul magazinului mixt, au transpirat două zile, căutînd soluția care, se încăpățîna să nu apară. Pînă la urmă leul, adică Leianu, a exclamat «evrika», l-a luat pe Simion de-o parte și pe Neagoe de cealaltă parte și au ajustat astfel lucrurile, încît i-au făcut și șefului Stației CFR rost de o... parte. Adică i-au dăruit șefului o garnitură de mobilă, pentru ca șeful la rîndul său, să facă «tabula-rasa» peste locațiile și penalizările garniturilor de tren, care nu se descărcau la timp. Cum s-ar zice: garnitură pentru garnitură, dar cu asta s-au «garnisit» destul de rău, pentru că mobila nu era proprietatea nici unuia din ei. Era a statului. Acum, deși se spune că o mină spală pe alta, se vede că toate au rămas murdare. Așa se întâmplă, cînd ești darnic cu bunurile ce nu-ți aparțin.

Nu știm din ce soi de lemn era mobila, în orice caz, este sigur că n-o să le fie moale. Ei credeau că, povestea asta cu mobila și cu vagoanele n-o să se aple. Dar am aflat-o.

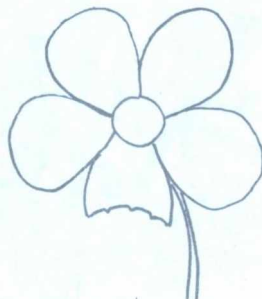
Glasul roților de tren.

I. MIHOC (Lipova)

L. TODIE (Constanța)

MUȘCATĂ

CRISTIAN POP (Baia Mare)

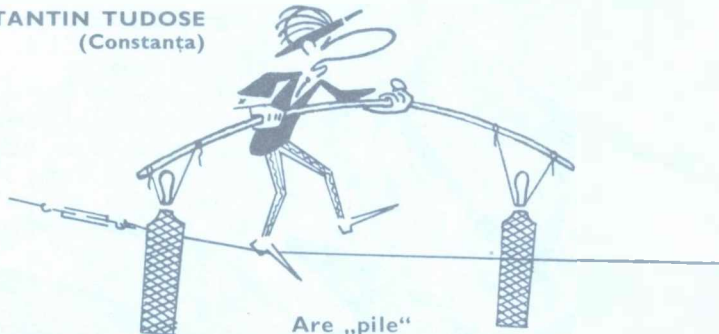

VICTOR BĂNICĂ (Simeria)

... Dacă faci o mișcare, ești mort !

CONSTANTIN TUDOSE (Constanța)

AMALGAM

- Copilul «minune» este întotdeauna copilul tău.
- Cînd îmbătrînești, doar amintirile îți rămîn tinere.
- Între tinerețe și bătrînețe prefer eternitatea.
- Cînd ajungi bunic, nici nepoții nu te iau în serios.
- De ce nu s-ar spune «copil mic», cînd se zice mereu «om mare»?
- Cînd nu ai ce face, gîndește-te la ce trebuia să faci pînă în prezent.
- Nu orice «judecată» trebuie să treacă pe la... tribunal.

- Vorba dulce mult aduce... a lingușire.
- Cînd doi se ceartă, al treilea... se amuză.
- Lupul își schimbă părul, dar... nu-și pune perucă.
- Pofta vine mîncînd și lenea... stînd.
- De ce ți-e frică nu scapi fără... emoții.
- Toamna se numără bobocii, dacă nu i-ai mîncat pe varză.
- Cînd îți faci casă, îți alegi mai întii vecini fără... pian.
- Socoteala de acasă nu se potrivește întotdeauna cu cea pe care o face... ospătarul.

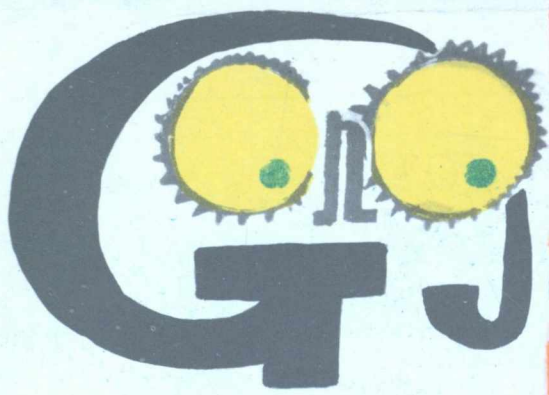
TITEL CANACHE

M. PÎNZARU

„URZICA“

Redacția: Calea Victoriei nr. 25
Secția scrisori 14.60.34; Secretariat de redacție 14.28.15. Interurban 27
Tiparul executat la Combinatul Poligrafic «Casa Scintei» 44.601

NEAGU RĂDULESCU

TEATRUL NAȚIONAL: «Coana Chirița»,
versiune nouă de Tudor Mușatescu

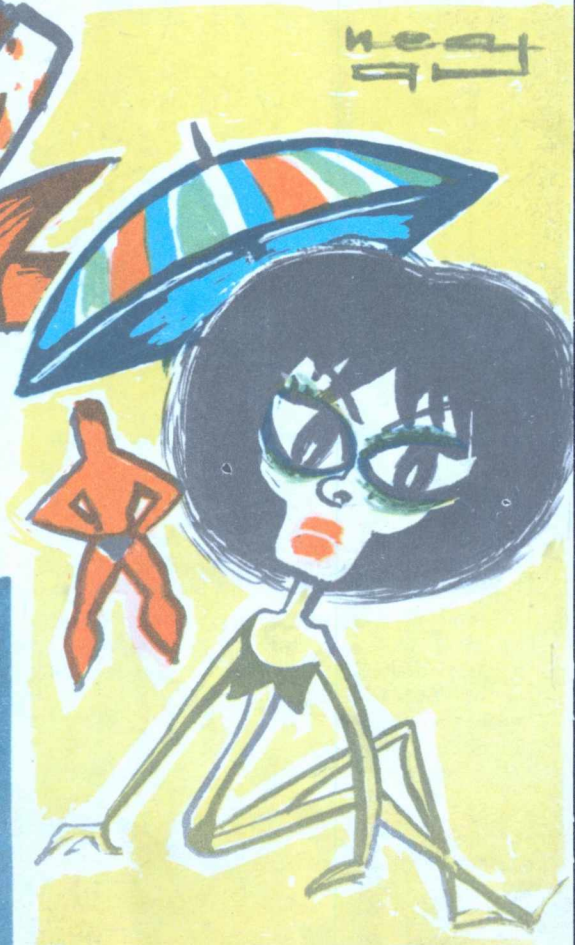
TEATRUL B. DELAVRANCEA (fost
director Călin Florian): «Manevrele»?

TEATRUL C.I. NOTTARA
«Al patrulea anotimp», de
Horia Lovinescu

TEATRUL DE COMEDIE:
Radu Beligan în «Romulus cel Mare»

TEATRUL C.I. NOTTARA:
«Ce scurtă e vara», cu Eugenia
Bădulescu

TEATRUL ȚÂNDĂRICĂ:
«Bandiții din Kordomomulu»

